

el pebrot

any I.—n.º V. bimensual humorístic

1 de octubre de 1930

preu: 15 cts.

entreviu somniat

la nostra cofradia per mitjà del sorteig (tots som valents iguals) va oferir-me la vanagloria d'ésser l'encarregat d'entrevistar-me amb el cap de les *huestes* albinyanques de Figueres.

era de nit, prop de les 12, hora de bruixes, que hom feia via cap a la caverna del tan renombrat *tolxo*.

davant de quatre voltes, una porta mig oberta em permet donar-me compte que el nostre home es troba al cau.

pum! pum! (això no són bofetades) són els cops que dono a la porta.

pa sen uns segons, surt a la llinda de la porta un minyó secardí que estudia per gerent de banc.

—què passa? ens diu, amb veu de tró.

—venia per a parlar amb el vostre cap.

—el meu cap està que bull avui i no podríeu fer res.

—no m'enteneu jove, vull dir, amb el vostre *jefe*.

—ah! bé, això ja és altra cosa, entreu i espereu.

passen uns segons més, i a la fi ve el permís per veure la temuda fera (entrada de franc).

hom passa a un despatx; per tota llum es divisa una espelma acoblada a una ampolla de sulfurant; hi ha una taula amb tres cames bones, fa de quarta cama una scopeta de pistons.

asseient a una caixa (no de cabals, eh?) i recolzant-se en la taula hom hi distingeix el *valent* albinyanenc.

té unes quantes banderetes a la mà que va escampant en un mapa de l'empordà que té obert sobre la taula; senyalarà les futures victòries electorals? ningú pot contestar-nos, potser senyala indrets per atracar a l'humil vianant.

—quin vent us porta per ací? qui sou, on aneu, com us diguen?....

—sóc un pobre xicot, redactor del quinzenari gatzaril «el pebrot» (se sent un recarolat renec, les cames em fan figa). em dic sir tom hatek, i venia per entrevistar-vos.

—aixís es que sou de «el pebrot» eh? bé, home bé, ans que tot i encara que no m'estigui bé el dir-ho, us vull assabentar que el vostre quinzenal m'agrada molt, a la nit moltes vegades em desperto per riure els vostres acudits, és llàstima que no el feu tirar en millor impremta (tot amatent m'allarga una tarja); bé anem al gra, què voleu de mi.

—venia perquè em féssiu un sis del vostre procés, degut a la querella presentada per aquell senyor togat.

—res, home, no té importància, ens costarà unes pessetes, queensem cobrir per mitjà de subscripció popular, però almenys podem dir ben alt que li vàrem arribar a la cara.

—bé, com que es corria que el que havia rebut havíeu estat vós, per això nosaltres....

—us entenc perfectament, de tota aquesta campanya contra nostra en tenen la culpa els d'«empordà federal», però ja els hi acabarem les *agalles*. no heu vist ara amb aquestes dades que donaven setmanalment a la plana davantal, amb quatre de fresques que els hem contat han hagut de plegar....

—perdoneu, però a mi solament m'interessa allò de les garrotades de la carretera de...

—doncs, escolteu. després de rumiar com uns veritables animals, vàrem posar a la pràctica el pla que ja deuen conèixer, puix ha sortit inserit a la premsa local, inclús la barcelonina s'ha interessat per nosaltres. si fracassàrem, va ésser degut a voler enllestir massa aviat, si no haguéssim trobat resistència amb aquella insignificant formiga togada i un gueto que l'acompanyava, amb poc rato hauríem estat llestos, però el gueto va agafar-se amb el meu company de fatigues i la formiga togada va arrapar-se'm com una llagasta i, per més desgràcia, en el precís moment que el meu company anava a donar el cop de gràcia, la formigueta em fa girar i el cop el rebo jo, ja podeu pensar que de gràcia no me'n va fer gaire. allavors vàrem procurar presentar-nos com a víctimes i així no hem quedat tan malament, però ja farem la pau.

—així és que....

—marxeu tot seguit, no heu sentit que ha tocat la una, em cal repós, puix s'apropen dies de prova i no cal deixar-los passar, puix sinó l'amo es podria cansar de pagar i cal viure per a menjar. torneu un altre dia, ja parlarem més llargament.

—que tingueu força sort i a reveure.

aquest va ésser el meu comiat.

sir tom hatek.

semblances

i

endevinalles

I.—¿Quina és la casa de Figueres on es pot anar amb auto, fer pràctiques de fuster, beure si es té sed, i punxar-se si no es va *al tanto*?

II.—¿I la casa que per més gran que la facin mai ho serà prou?

III.—¿I la casa que mai podran anar drets?

IV.—¿I la casa més perfecta?

(Les solucions es poden veure a la plana 7.^a).